

Paprsky pouličních lamp pronikají ke krajnici a dál kloužou po plechovém plotě připomínajícím vlnění na vodní hladině. Kraj je zahalený do přitmě, které vytváří měsíc v úplňku, jenž občas vykoukne zpoza mraků. Mírně fouká, sněžení ustalo.

Elen po chvíli světla zhasne, vystoupí z vozu a brodí se podél plechového plotu sněhem, až narazí na uzamčený zrezivělý vjezd, kudy na pozemek dříve přijížděla těžká technika.

Rozšířenýma očima zírá skrze dvoukřídlou bránu do temnoty, odkud se noří obrysy keřů a stromů.

Neví přesně, odkdy se bojí tmy. Slabost úspěšně skrývá. Jako profesionálka si ji nemůže dovolit.

Nervozitou se potí v podpaží, ruce se jí orosí, téměř zatají dech. Sáhne si do pouzdra ukrytého pod bundou a namhmatá zbraň.

Přišla, aby se přesvědčila, že není blázen. Že na hladině Labe včera neplavala žádná mrtvola a že dítě, které bylo v Edelgrundu pochováno, skutečně zemřelo a už tady nepláče.

Pokud plot přeleze, vstoupí do neznámého světa a přebročí tím svoji vnitřní hranici.

Váhá. Pohyb listů orobince, které se otírají o sebe, ji ruší. Přeje si, aby vtíravý zvuk utichl. Potřebuje se soustředit.

Konečně se dotkne železných tyčí. Až když ucítí, jak ji chladně pálí do dlaní, vyleze nahoru. Tam ještě chvíli balancuje na rozhraní světla a stínu, pak přeleze na druhou stranu.

Zapadne po kotníky do sněhu a pokračuje dál. Snaží se být tichá jako liška. Bodlák se jí zamotá do bundy, jako by se prostor bránil, jako by ji nechtěl pustit dovnitř. Rozkukává se, jde rychle, po chvíli se zastaví a zase naslouchá. Už chce jít dál, když od hranic uslyší vtíravý pohyb orobince,

praskání větviček, ale i čvachtavý zvuk kroků. Není v areálu sama.

Situace náhle dostane jiný význam. Něco je jinak, než si Elen myslela.

Vytáhne zbraň, odjistí ji a namíří k zemi. Napojí se na rozbahněnou cestu, tiše proběhne kolem rákosí. Zvažuje, že odskočí vlevo mezi orobinec, kde bude lépe krytá, ale tam hrozí, že zapadne do bahna.

A tak vyběhne na kopec mezi břízky, odkud před několika hodinami sledovala plachtící labutě. Přihrbí se v místech, kde roste více stromů. Odtud má dobrý výhled a zároveň je nejmíň na očích. Měsíc jasně září, matně namodralé světlo vytváří až kýčovitou podívanou.

Elen dohlédne až na konec odkaliště. Tma není tak tmavá a světlo není tak světlé. Zavládne tíživé ticho.

A pak se z močálu vynoří neforemný stín.

Pohybuje se pomalu, zvolna našlapuje podél břehu.

V Praze Elen vyslechla desítky znásilněných žen, vyšetřovala zabítí malých chlapců, kteří byli před smrtí zneužití, v Děčíně objevila v kufru auta mrtvolu muže s napůl ustřeleným obličejem. Žádná hrůza ji při výkonu její práce nemohla překvapit. Ale teď cítí nesnesitelnou úzkost. Snaží se zaostřit a není si jistá, co vlastně vidí. Je to shrbený člověk? Nebo přízrak?

Elen zvedne pistoli a vystřelí do vzduchu. Postava náhle zmizí, objeví se o kousek dál, už napřímená, a otáčí se směrem k ní. Zlo, které se hýbe.

Zachvátí ji hrůza a vystřelí znovu.

Ať už je tam dole kdokoli či cokoliv, strach to nemá. Elen si až příliš pozdě uvědomí, že na sebe střelbou upozornila a že to byla osudová chyba. Jako by se ocitla v místnosti, odkud není úniku.